que jo de les ciències; però llealment confesso, que, en matèria de sentiments, com ho son les sensacions que en nostre ànim produeixen les vèus de les campanes del nostre poble, moltes vegades els números, els teoremes, i les lleis físiques, hi fan nosa. O bé no son prou per a donar d'aquests sentiments i sensacions una explicació cabal, racional i satisfactoria, o bé, si els expliquen, trenquen l'encant, esvaeixen la il·lusió i tornen prosa seca i dura la més bella i delicada poesía. Segurament que les flors del primer amor serien flors sense color ni fragancia, si el jovent enamorat pogués sospitar que, la consecució dels seus anhels d'amor, pot dependre tan sols de que en la veu d'aquell que estima hi hagi, en lloc de un *re* de la tercera gamma, un *mí* de la segona. Segurament que la vida del poeta reusenc haguera sigut menys amarga, si en lloc de volguer arribar a saber que «el rubor que enciende las mejillas es sangre arterial», s'hagués contentat respectant-lo i estimant-lo el «rubor» que tenyeix la cara fresca de la dona desitjada.

No hi pensem més, doncs. No les volguem conèixer quines son les notes que llensen per l'espai les campanes amigues i se 'n van de dret al cor. Que tal vegada ni tampoc hi son aquestes notes específiques, i les nostres sensacions, i els nostres sentiments, que 's desperten en escoltar la vèu del Campanar, son producte exclusiu d'un fenòmen de aute-sugestió. Que tal vegada la fonda emoció que sent l'ànima quan li arriben les màgiques vibracions dels sons de les campanes, es per què ens recorden els díes passats lluny de casa; els díes d'una joventut que 's troba ja en la llunyanía; els pares perduts per sempre; la visió agredolça d'un Reus d'altres temps, franc, alegre i emprenador, tal com avui voldríem que fòs, i trobém que no és, malauradament.

No analitzem en el día d'avui. Amaremnos d'il·lusions. Vivim i recordem, que 'l record amoroseix la vida.

A. PORTA PALLISÉ.

LA SUGESTIÓ DEL CAMPANAR (Fragment)

Com pot suposar-se, no hem de cercar als fantasiadors i poetes del Campanar entre'ls veïns de Reus que 'l veuen tots els díes. Els idealistes del Campanar som els desterrats de la pàtria nativa que 'ns sentím tocats del dolor nostàlgic; els qui el Campanar recordem a l'evocar díes millors de la nostra existencia, i 'l veiem sense veure'l, tancant els ulls, que, sovint, és la millor manera de veure les coses.

Llavors es quan ens sentím sugestionats per aquell objecte material que per nosaltres és ésser vivent de cos i ànima. Ell se mou, parla i raciocina, i misteriosament ens atrau com per força irresistible; suau i amorosament ens reté al seu costat, i, al contemplar la visió i a l'oïr aquelles veus de l'ànima que a l'ànima arriben i en ella es fonen, sentím el cor entregar-se als deliquis d'un plaer desconegut, i 'ns apar que les anyorances de goigs que no hem mai sentit, tenen realitat vivent, i mirant el pervindre, ens sembla veure també determinar-se en la vida real, els somnis de ventura, fills, uns, del tranquil raciocini; infantats, altres, en braços de la falaguera fantasía.

† J. GUELL I MERCADER.

(Copiat del libre "Coses de Reus", publicat l'any 1900).